

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царь Борис“ в Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЕТА И ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТЪ

Всичко що се отнася до вестника, да се изпраща до св. Митрополия — Варна, а суми до свещ. Стефанъ п. Иордановъ, ул. Ц. Асенъ № 20

Брой 1 левъ

Обявления се приемат по споразумение

Излиза 2 пъти на месецъ

Годишенъ абонаментъ 20 лева

Брой 1 левъ

Архиерейски Съборъ

Той приключва работата си. Приелъ е на трето четене „Проектоуставъ на Българската Православна Църква“. Въ какво се състои тази работа на Събора — не знаемъ. Освенъ кратки известия въ нѣкои вестници, нищо официално и подробно не се даде. Нѣкъде бѣше напечатано съобщение, че сега оставало само да се внесе този проектоуставъ въ Народ. събрание, за да стане законъ.

Нѣма съмнение, че този начинъ на законодателство у църквата си има предимства: Архиерейскиятъ Съборъ създава законоположенията, Нар. събрание ги приема и Царятъ ги утвърждава. Но той има и нѣкои неудобства. Твърде добре ще бѣде, ако народниятъ представители покажатъ благоразумие и приематъ архиерейския проектоуставъ наведнажъ на „три четения“. Т. е. ако по принципъ, общо приематъ или отхвърлятъ цѣлия уставъ. Но, ако рекатъ да приематъ устава членъ по членъ, нѣщо за което иматъ право и по правилника на Събрачнето и споредъ парламентарната практика, неудобствата ще излизатъ на лице.

Ще бѣде тази: Архиерейскиятъ Съборъ се явява инстанция подчинена на Нар. събрание, играе роль на парламентарна комисия, въ качество — помощенъ органъ на камарата.

И ако приемемъ, че това съподчинение е чисто теоритическо и абстрактно и тия скрупули — чисто болезнени, все пакъ иде ново и по-големо неудобство, — ще останатъ ли непобутнати въ своитъ подробности законоположенията на Архиерейския Съборъ? Работата не се отнася само до административнитъ наредби, само относно, тѣ наречената, материална уредба на църквата. Кой ще отнеме правото на народното представителство да разиска, измѣни и отмѣнява и членове въ устава засѣгащи Богослужението и догматичното устройство

на църквата?

Безспорно, ако е вѣрно, че този избраникъ отъ св. Съборъ на Архиерейск. начинъ на законодателство, — той самъ се отрича отъ правата си по конституцията, която постановява, че Българското Царство отъ къмъ църковна страна е подчинено на св. Синодъ. Излиза, обратното: „Св. Синодъ отъ къмъ църковна и всѣкаква страна, се подчинява на българското правителство“. Св. Синодъ избѣгна църковно народния Съборъ, дето по-късно бѣше извоювалъ правото на „вето“. И попадна въ противоположностъ конституционно и противоканонично положение: едно събрание, въ което участвуватъ неправославни, нехристияни и невярующа да стои въ законодателно отношение по-горе отъ него.

Причинитъ? Знаемъ ги. Тѣ са материални. Връзката между църква и държава, въ тази форма, осигуряватъ на св. Синодъ извѣсна финансова подкрепа. За тази подкрепа самостоятелността на законодателния институтъ у църквата (ако Архиерейск. Съборъ за такова и по „материалното устройство на църквата“), се предава доброволно и не принудено. То се знае, че подкрепата е необходима, при сегашното стопанско положение на църквата. Но опита ли се Архиерейския Съборъ да запази върховното „вето“ и законната си власъ да законодателствува и постави ли му за това дилемата: или „вето“ — или финансова подкрепа? Държавата е длъжна да дава подкрепа на родната ни църква. Невъзможно е мѣсто, да разгледаме тази стража на работата. И не може срещу тази подкрепа, да се иззема властта на Архиерейския Съборъ и да се потъпка единственото преимущество което Българската Конституция дава на Българската църква

Свещ. Енчо п. Иордановъ

ни лозунги, тя не можа да устои нона силна, жива и изкусна вълна, която заведнажъ прежска жицата на естествена историческа еволюция — и я премина чрезъ единъ смъртоносенъ щурмъ подъ господството на социалния идеалъ на комунистическия безбожнически марксизъмъ. Последствията сж известни. Тихага и весела страна на Донъ Кихота — бѣше обхваната отъ болшевишкия духъ на анархията и омъжението. Надъ 20 на сто отъ националното богатство падна плячка на гнѣва и разрушението на революционеритъ. Новиятъ културенъ идеалъ се осъществи и прояви въ затварянето и събарянето на християнскитъ училища — оставайки на случайни партизани марксиста безъ всѣкаква подготовка — възпитание на хиляди деца — изгонени отъ пансионитъ и училищата, които сж били подъ грижитъ на църквата и монашескитъ ордени. Въ името на новия духъ опожариха църквитъ и додеха гонитба противъ вѣрата. Много кръвъ и слъзи се пролѣха. Управлението на тия социалистическогo рода — стана нетърпимо. Издевателствата и насилията нѣмаха край. Очакваше се — християнска Испания да се опомни, да съборъ силитъ си и отвори снатата си отъ тия издевателства на насилиято и тиранията. Оплетена въ сатанинскитъ мрежи на изкуснитъ болшевишки агенти — тя се опомни едва тогава, когато видя, че тѣ обявиха открито война на Христа Спасителя и Неговата църква.

Бѣше вече късно. Силата бѣ вече въ ржцетъ на враговетъ. И дукхътъ на вѣрата не позволяваше превземанието ѝ чрезъ насилия и революция. Следователно, борбата трѣбваше да се води легално — чрезъ освѣтляване на общественото мнение и организиране на съвѣститѣ.

И това стана съ една невъобразима бързина. Следъ 2 1/2 год. управлението на Антихриста бѣше смѣнато, въпреки ограниченията и специалнитъ закони, които си бѣше гласувало и съ които се бѣше обградилъ, като съ спасителенъ зидъ.

Това е резултатъ — за който католицитѣ спаниоли заслужаватъ нашата и на цѣлия цивилизованенъ свѣтъ адмирация.

Тѣхниятъ примѣръ ще бѣде за всички новъ източникъ за довѣрие въ непобедимата сила на вѣрата Христова, която за моментъ може да бѣде задушена — но не може да бѣде одушена и убита.

По-късно, тя безспорно, ще победи и въ червения рай на рускитъ болшевики. Болшевикитъ го знаятъ това — и заради това тѣ не правятъ никакви избори, никакви допитвания до народа.

Сѣбитията отъ Испания ще послужатъ за поука за въ бѣдеще. Тѣ сж единъ моментъ — за осторожността и бдителността, съ която трѣбва да бѣде проследена още отъ начало подмолната агитация — на комунистическия революционер. Отъ друга страна — нека се не забравя, че болезненото развитие на сѣбитията изъ страната на ториадоритъ, не пада изцѣло върху апостолитъ на Маркса. До тогавашнитъ ръководители и тѣ си иматъ своитъ грѣхове. Рутината се бѣ твърде здраво загнѣздила и не да-

ваше възможностъ на новото време да внесе обновление и освежаване въ обществения животъ. Реформи се налагаха но тѣ закѣснѣха твърде много, каквато бѣше аграрната реформа и др.

Самата Испанска църква, която води страшна борба и понесе голѣми загуби, трѣбва да се позамисли за утрешната си мисия. Религиозниятъ животъ не може да се ограничи само въ църква и училище. Той трѣбва да пронижи цѣлия общественъ животъ: изкуството, литературата, економиката, политиката. Въ християнската страна всичко трѣбва да бѣде пронизано отъ християнския духъ: евангелското знаме не трѣбва да е скрито въ църковнитъ скривалища, а извадено на слънце и вѣтъръ.

Не се нуждаеме вече и ние само отъ християнски души, а и отъ граждани християни, и чрезъ тѣхъ ще имаме християнска държава.

Следователно, на всѣкъде се налага едно сериозно социално християнско възпитание и една организация на съвѣститѣ въ обществения животъ.

Не можемъ и не трѣбва да живѣемъ въ досегашното фалшиво положение.

Християни въ църквата и семейството, явични въ обществения животъ. Християнскиятъ духъ ще работи само чрезъ системна и съзнателна работа на всички преданни чеда на цървата.

Испанската трагедия, нека и за насъ да бѣде новъ източникъ за нови сили въ борбата, която ни предстои за възтържествуването на този идеалъ.

Протоиереи П. Икономовъ

„Само отъ вѣрата излиза цѣлиятъ висшъ смисълъ и значение на живота, излиза желанието и наклонността къмъ живота“.

(Достоевский изъ ст. „За младежта“).

Казнионенъ ли е в. „Християнска защита“?

Вестникъ „Пастирско дѣло“ въ единъ отъ миналитъ си бройове съобща, че група свещеници отъ Варненската и Преславска епархия обвинявали в. „Християнска защита“ въ казионностъ.

Въ опровержение на това обвинение Редакционниятъ комитетъ дължи да даде следнитъ обяснения: Презъ 1932 г., по решение на самостоятелството на епархийското свещеническо братство, бѣха отправени писма до всички свещеници въ епархията съ покана да съобщатъ съгласни ли сж съ издаването на проектирания в. „Хр. з.“ и по колко вестника отъ всѣки брой биха се наели да разпространяватъ между енорияшитъ си. Въ сжщото писмо е казано, че онези свещеници, които не изпратятъ отговоръ, ще се считатъ, за съгласни съ излизането на вестника и съ разпространяването на 10 вестници. Получениятъ отговоръ сж били за излизането на вестника, като всѣки свещеникъ е посочилъ по колко вестници може да разпространява. На годишното епархийско събрание презъ м. год. въпросътъ съ излизането на вестника билъ обсъденъ и се взело решение за излизането му. На годишното събрание на 9/VI т. г. въпреки, че ставало дума въ събранието на едно околийско братство за спиране на вестника, делегатитъ единодушно решиха вестника да продължава да излиза.

При това положение, нѣма мѣсто дори за съмнение, че „Хр. защита“ е казионенъ или пъкъ натрапванъ на свещеницитѣ. Той е тѣхенъ органъ и сжествува по тѣхно желание. Който мисли противното лѣже себе си, пъкъ лѣже и заблуждава и другитъ.

Четете и разпространявайте

„Християнска Защита“

ИСПАНСКАТА ТРАГЕДИЯ

Преди 15 дена въ Испания се произведоха законодателни избори. Никога изборнитъ борби не сж били тѣй разгорещени и сурови, както сегашнитъ.

Споредъ известията на чуждестранната, преса лозунгътъ въ тия избори е билъ: Христосъ. За или противъ Христа, така сж се раздѣлили двата борящи се лагери; отъ лѣвата или отъ дѣсната страна на Спасителя.

Победили дѣснитъ партии, съ знамето на царя на вѣковетъ. Резултатътъ отъ изборитъ изненадва цѣлия свѣтъ. Блѣскавата победа надхвърля всички очаквания.

Дѣсницата взима повече отъ 60 на сто отъ гласоветъ и мандатитъ. Трима отъ досегашнитъ министри заедно съ още много други души голѣмци отъ до сега управляващата партия пропаднали въ изборитъ.

Съ тия избори, вѣрваме да се приключи съ великата Испанска трагедия отъ наше време — трагедия, която не достигна размѣритъ на руската, макаръ че бѣше почна-

та отъ сжщитъ агенти на болше-

визма и съ сжщитъ цели.

Вѣрвамъ, че следъ горчивитъ опити, страдания и кръвопролития, най-после и въ страната на сеньоритѣ, мира, реда и сигурността ще зацарятъ, за да може частниятъ и общественъ животъ да вземе своя естественъ развой. Този благополученъ край, желанъ отъ всички добри и честни граждани — има още доста пречки, които трѣбва да се отстранятъ отъ пътя на испанския народъ. Рано или късно, обаче, побелата ще бѣде пълна и окончателна.

Отъ три години почти, Испания е театъръ на най-големите вътрешни борби и размирици, които нѣматъ прецедентъ въ нейната иначе спокойна история. Дълбоко вѣрующа страна, съ голѣми монархични традиции, ето вече 31 месеци отъ както си изгони краля и основно промѣни физиономията на обществената си животъ.

Увлѣчена отъ духа на новото време, който духъ лети навсѣкжде, увлѣчена отъ многозвучнитъ и праз-

Празникът на християнската младеж

въ с. Алваново, Ески-Джумайско

При все, че студът беше много голъм на 4 декември, ала той малко попречи, за да дойдат децата въ храма, подобно на св. Дева Мария и чуят Божествената служба и се преобщатъ съ св. Божественни тайни. По случая основниятъ учителъ Марко Беровъ каза следното слово:

„Съ дохождането на Исуса Христа настана новъ животъ на земята. Съ своята кръвъ Той спаси човъчеството отъ вѣчна пропастъ и съ своята наука му показа пътя, който води къмъ всѣко добро.

Божественото учение на Христа се разпространи много бързо по свѣта. Въ края на първитъ сто години имаше много християни по западното азиатско крайбрежие, въ Гърция, Испания, по островитъ на Сръдиземно море и по севернитъ крайбрежия на Африка. А съ това се изпълни думата на единъ пророкъ (Гамалийла) (Деян. 5, 36): Ако дѣлото е отъ Бога, то не можете да го развалите.

Първитъ християни сж живѣли много примѣрно. Обичали се като братя. Християнската чистота и възвишеностъ, по единъ особенъ начинъ се е отразила въ християнската челядь.

Жената, която до тогава била унижена, станала равна съ мъжа — негова приятелка и другарка. И наистина, християнството даде на жената толкова сила и достоинство, толкова любовъ и търпение, че самитъ тогавашни язичници сж се очудвали.

Първитъ християни сж считали децата не само за даръ Божий, но и за наследници на царството небесно.

Затова тѣ не сж ги подхвърляли, не сж ги продавали, нито убивали, както сж правили язичниците. Християнитъ сами сж отглеждали своитъ деца и повече сж обръщали внимание на душевнитъ нужди, отколкото на тѣлеснитъ. Учили сж ги на занаятъ или късна работа (за момичетата), гледали да ги привикнатъ на любовъ къмъ ближния, на въздържание, честностъ, вѣрностъ, невинностъ. За резултатитъ отъ това възпитание свидетелствуватъ многото примѣри, дето християнскитъ деца сж умирали като мъченици за Христовата вѣра. Така нѣкой си юноша Кирилъ, на когото баща му билъ язичникъ, а майка му християнка, заплашванъ и увещаванъ да отстъпи отъ вѣрата на Исуса, се молилъ по този начинъ: „Убийте ме, за да отида по-скоро при Бога“.

Дисциплината къмъ децата била строга, но не груба, а надъхана отъ чиста родителска обичъ. Апостолъ Павелъ казва: „Бащи, не раздражайте децата, но ги възпитавайте въ учение и наставление Господне“ (Еф. 6, 4). За таква възпитание сж се грижили всички домашни, но най-много майката. И св. дева Мария — майката на Исуса — е служила за образецъ на християнска майка, който образецъ е вдъхвалъ любовъ и самопожертвование. Затова между тогавашнитъ християнски майки е имало такива, на които трѣбва да се удивляваме. Например, Нона, която посветила сина

си въ Христовото учение, и той станалъ великъ църковенъ учителъ — Григорий Назиянски. Анфуса, майката на св. И. Златоуста, която останала вдовица и не искала повторно да се задоми, само и само да посвети силитъ си въ възпитание на своя сина. Моника, майка на св. Бл. Августина, която не останала спокойна, до като синъ ѝ не се покрѣстилъ, и въ предсмъртния си часъ казала: „Сега сж чути моитъ молитви и азъ вече нѣмамъ никаква работа тукъ на земята“. Има и редъ други примѣри.

Ето какъ Христовото учение е въодушевлявало родителитъ, за да възпитатъ своитъ деца.

Детето всѣкога е било най-ценния бисеръ въ нашия животъ и тоя бисеръ е будилъ възторгъ у всички велики и благородни умове на човѣчеството. Тѣ сж били най-добритъ приятели на децата. Голготскиятъ мъченикъ единствено тѣхъ посочи достойни за Своето царство. За ония, които биха ги покварили, Той каза, че е по-добре да имъ се върже водениченъ камъкъ на шията и да се хвърлятъ въ морскитъ дълбочини.

Писателътъ Толстой посвети своитъ старини на децата и сочеше тѣхната невинностъ за образецъ на възрастнитъ.

Въ старо време сж боготворили и въздигали паметници на майкитъ, заради тѣхнитъ деца. Въ най-новитъ времена, днесъ всички се мъчатъ да посветятъ най-голѣмо внимание, да отдѣлятъ най-много грижи за децата. И тѣ облѣчени въ мантията на любовта къмъ децата си отдаватъ своя животъ за тѣхъ.

И нашиятъ поетъ Пенчо Славейковъ, замѣтнатъ съ тази мантия, написа и изпѣ следната пѣсень за детето — своето внуче.

„Азъ имамъ внуче, дивно мило дете
И то еднакъ, прѣмѣтливо рѣчетъ,
Около моята шия, ме запитва:
— Да бѣше живъ Христосъ и кате скита
Тукъ въ земята, вуйко, ако мине
По нашеско, къде ще се отбѣне
Да си почине?
— Мое свѣтло дете,
Христосъ е живъ. И често нѣго дѣте
Сж виждали по нашеско да ходи.
Когато зрѣлъ нивъ хлѣбороди,
И съ тиха ги усмивка благослави:
„О Той не се отбѣна, не остара.
Тукъ никжде — ни въ гора, ни въ село
Той отминава свѣтъ скръбящо чело,
Въ млчание. Навредъ е тукъ студено,
И неприятно. Бѣма за уморено
Сѣдце посполъ въ сърдцѣ корави.
Какво Христосъ по нашеско ще прави,
Отъ гдѣто сж на земната тревога
Безумствата пропжели и Бога? ...
За другале отива Той съ усмивка,
Безъ да спре тукъ на почивка.
Децѣ само гдѣто поменува,
Ако съзре, Той тихо ги дѣлува.
Тѣхъ — праведнитъ въ тази земя грѣшна
Той досега не те ли срещна?“

И така днесъ на тоя празникъ да се замислимъ какъ да научимъ и възпитаваме тия малки деца, че като порастнатъ да станатъ добри граждани, полезни на себе си, на своя народъ и обществото“.

Четете и разпространявайте „Християнска Защита“

Положението и уредбата на новитъ православни църкви

Цариградскиятъ патриархъ отъ своя страна не желае да изпусне изъ ръцетъ си върховната църковна юрисдикция надъ Албанската църква по традиционния възгледъ за вселенскостъ на царигр. патриархатъ, но до като патриархътъ предлага условия доста неприемливи за албанцитъ, сръбитъ мълкомъ (при известни компенсации, които добиватъ отъ Албания) ржкополагатъ (посрѣдствомъ руски бжжански архиереи Гермогенъ и Михаилъ) 4-ма епископи за албанската църква, която отъ тукъ на тѣй може вече да създава цър-

ковенъ Синодъ, съборъ, клиръ и уставъ за самоуправление.

Цариградската патриаршия високо протестира срещу това своеволие на албанската църква, като ѝ обявилъ за незаконно; не пратилъ митрополита Хрисанто въ Сѣлградъ за преговори; обявилъ на всички останали православни църкви, да не влизатъ въ общение съ тази църква и дори изпратилъ митрополита Германосъ (екзархъ на западноевропейскитъ църкви, съ седалище — Лондонъ) въ Женева да протестира срещу албанската църква и правителство предъ О. Н. тѣй като тѣ се намѣсили, като самоуправници, въ областъ, върховната власть въ която принадлежала само на цариградския патриархъ.

Сръбската власть, официално и

На пасторъ В. Фурнаджиевъ. . .

Въ 41 брой на „Зорница“ официоза на протестантитъ въ България, г. В. Фурнаджиевъ (junior) не можейки да отговори на възраженията ми чрезъ в-къ „Хр. Защита“ по поводъ статията му „Сега ще видимъ“, отправя ми писмо чрезъ в. „Зорница“ и по старъ протестантски маниеръ почва да чопли и смучи прѣститъ си само и само да се каже, че ми е отговорилъ.

I. *Азъ съмъ го мразелъ, писалъ съ злоба, съ злобно настроение съмъ челъ и статията му.*

Отговарямъ: Когато говоримъ и пишешъ по принципи въпроси, нѣма мѣсто за злоба и умраза. Вѣрно е, че ние мразимъ лжжата и лицемерieto. За това се яви на бѣлъ свѣтъ в. „Хр. Защита“ да брани родната църква отъ външни и вътрешни посягателства; да избличава вълцитъ облечени въ овчи кожи, па били тѣ мирени, пастори, мисионери, бордови и др. Ако това е злоба, какви да кажемъ, че сж били св. апостоли и църкони отци?

II. *Азъ съмъ билъ единъ отъ ония свещеници, който до край щѣлъ съмъ да се противопоставя на идеята за обединена борба противъ общия врагъ на християнството.*

Отговарямъ. Азъ съмъ най-малкиятъ между всички свещеници въ България. Ако сте богословъ, вие не може да не знаете какво настѣни дѣли.

Общение, за което вие мечтаете — не може да имаме, до като вие не се откажете отъ многото заблуди, привземаници, предразсъждаци и пр., които правятъ общението ни невъзможно, а пропастъта, която ни дѣли още по-голѣма. Вѣрно е, станала много конференции за обединение, за опознаване и пр., по инициативата на протестантитъ, но какви сж резултатитъ? Това, за което вие и ние мечтаемъ нѣма да станъ, по причини известни на всѣки богословъ, и предпоставки, които вие трѣбва да ги знаете. Въ минало време азъ съмъ писалъ за тѣхъ въ в. „Пастирско дѣло“ и сп. „Празославенъ пастиръ“, ако следите богословската мисль у насъ — вие сигурно ще си спомните. Да мислите иначе вие се лжжите горчиво, или умишлено искате да заблуждавате читателитъ на в. „Зорница“, за да не кажа, че демагогствувате по този въпросъ.

Обединението го желаятъ всички, но не по протестантски, това се казва отъ голѣми богослови и отъ чисто сърдечни християни.

III. *казватъ, че бждащето щѣло да види това обединение, което азъ отъ озлобление не виждамъ.*

Отгов. Ако всички протестанти по свѣта сж като тия отъ България — увѣренъ съмъ, че таква обединение никога нѣма да стане, въпреки, че азъ лично го желая частъ по-скоро да дойде — та съ общи усилия да се опълчимъ противъ злото и невѣрието.

IV. *Протестантитъ не били нуждени — а родни синове, които разбиратъ религията споредъ своята свѣтлина (sic)*

Искате да кажете, че разбирате християнството не тѣй както сж го разбрали и както сж ни го преда-

отрито не признава да има нѣкакво отношение къмъ работитъ на Албанската църква, макаръ фактически тѣ именно да подпомогна и улесни твърде много окончателното освобождение на албанската православна църква отъ зависимостъта ѝ спрямо цариградската патриаршия. Албанското правителство още отъ начало на тия борби е било лагосклонно настроено къмъ албанската православна църква и свѣткъ я поощрявало.

Господстваща религия въ Албания по законъ нѣма. Властьта е еднакъ лагосклонна и къмъ католици, мохамедани и православни.

Духовни училища за православни въ Албания нѣма. Нѣмаме и точни статистически данни за клира, църквитъ, имотитъ имъ състояние и др.

ли св. Апостоли и тѣхнитъ възприемници св. отци, а както сж ви го предавали и предаватъ разнитъ американски мисионери чийто възпитаници и духовни чеда се считатъ, и съ право се считатъ такива, защото тѣ сж ви издържали въ училищата и ви субсидиратъ, не за синитъ очи на българина . . . разбира се.

Благодарение на тия мисионери рационалисти и функционери на бордовитъ, създаде се плеяда борци . . . все пастири . . . а ла Павелъ Мишковъ и други, които обърнаха религията въ срамно търгашество, а пъкъ съ своето либерално и своеобразно тълкувание на словото Божие, духовно разпокъсаха българското племе. Въ Америка протестантскитъ секти стигнали вече 450; всички смѣтатъ себѣ си за прави и отъ сутринъ до-вечеръ съ Библията въ ржка търсятъ да откриятъ „истината“ и само истината.

Вие не чувствате ли, че пътя, по който вървите е фаталенъ? Нѣмате иерархия, нѣмате тайнства, нѣмате църква, икони, култъ на светиитъ божии угодници, нѣмате апостолско приемство и пр. . . Вие по-скоро сте общество на рационалисти, които търсятъ спасението по рационални пътища — а не по благодатния пътъ. Всѣкоя ваша секта отъ ония 450, си има своето учение, съ отдѣлни нюанси. До вчера методистъ, днесъ баптистъ, утре адвентистъ и пр., но нищо отъ това, *всѣкой върви по своята свѣтлина*“ казвате вие. Есенцията на протестантизма не е една една — а е нѣкакъвъ специфиченъ манталитетъ тѣй хубаво описанъ отъ корифеитъ на протестантизма: Ritschlu Harnak.

Противъ този духъ е писалъ известниятъ западенъ богословъ August Sabatier (L'Experience relig e le protest. Contemp.)

У насъ само църквата има право да тълкува св. Писание, а у васъ „quod capita, tot sensus“, колкото глави, толкова и тълкувания — разбирания. Тази напасть довлѣкохте и въ България; сега се дѣлите на протестанти евангелисти, методисти, баптисти, анабаптисти, адвентисти, петдесатници-духоборци и пр. . . чистокръзни протестанти. Едни други не се критикувате, едни други си отстъпвате молилитъ и въобще кусуръ не си намирате.

Тази анархия ние осждаме, а вие, които служите на тая идея, нѣмате морално право да говорите нито за обединение, нито за единенъ фронтъ до като не се явите единни въ вѣрата, богослужението и обрѣдността си.

Единъ е Христосъ, една е църквата, единна е вѣрата, едно е кръщенiето. Всичко друго е отъ лукавия.

Вие мислите ли, че православно-то изпълнение не следи вашитъ лжкатушения и лжшкания? Това, което стана и става въ вашитъ годишни събрания, па и това съ Бургазката протестантска църква въ последния Ви съборъ въ Мерицлери? Откажете се отъ бордовитъ и своего рода рационализъмъ и либерализъмъ, и разкайни елате и усилие редоветъ на работничитъ на Божия виноградъ.

V. *Протестантитъ у насъ нѣматъ намѣрение да ценятъ членове*

Католическата пропаганда прави голѣми усилия да привлече въ уния православнитъ албанци. Твърде много спомагатъ на католицитъ въ това направление раздоритъ между православнитъ по въпроса за автокефалността на църквата. Всички останали православни църкви иматъ дългъ да подпомогнатъ уреждането на препирнитъ между албанцитъ-православни и цариградската патриаршия, та да премахнатъ и онази опасностъ отъ уния. Общата уредба на църквата до сега върви по стария (патриаршески) редъ, съ изключение на праздничитъ: неподвижнитъ господски, богородични и светителски празници вървятъ по новия календаръ. (край)

отъ православната църква, за да засилият редовитъ си, защото тѣ били вече достатъчни — и сега се занимавали само съ своитѣ си.

Прозелизитизмът имъ билъ чуждъ. На този въпросъ считамъ излишно да ви отговарямъ, защото бургаскиятъ Ви колега — тоже протестантинъ Ви отговори, изобличавайки Ви въ незнания и криво разбиране на протестантизма у насъ. Нѣма да повтора мислитѣ му, само ще кажа, че той каза истината (т. е., че има прозелизитизъмъ), а Вие си кривите душата.

Бихъ можалъ да изброя много срамни факти на най-вулгаренъ прозелизитизъмъ, но при другъ случай.

VI. Да съмъ Ви посочилъ книги, брошури, които целѣли да отчуждятъ православнитѣ отъ прав. църква, или пъкъ се позори прав. църква.

Личи отъ зададения въпросъ, че сте младѣ протестантинъ. Питайте баща си, той ще ви посочи много пособия, които колонитѣ на вестника не ми позволява да изброя. Прелистете в. „Зорница“, сп. „Семе“, в. „Свѣтъ“, сп. „Духов. обнова“ и др. . . и ще видите какъ вашитѣ предшественици сж усмивали насъ православъ, обрѣдността, култа, св. ни литургия и пр. . .

Преди години бѣше дошелъ П. Минковъ да държи съживителни речи. Тогавашиятъ пасторъ г. Ст. Скулевъ, който посещаваше нашитѣ вечерни уроци — ме покани на тѣхното събрание. Следъ речта си П. Минковъ се обвърна къмъ всички и ни въ клинъ ни въ ржкавъ каза: *Хайде сега да се помолимъ за нашитѣ заблудени православни братя...* Има ли нужда отъ коментаръ?!

VII. Нѣмало у насъ свещеникъ, който да билъ запознатъ съ реформацията.

Отгов. Учили сме я въ Семинарията и университета. Готови сме да споримъ съ васъ по нея — но, не съ целъ да Ви обесня, че я зная, а че е разбираме малко по-друго яче отъ васъ протестантитѣ, въпреки, тя да не засяга насъ българитѣ нито пъкъ православ. църква. Гордостта и надменостъ не сж християнски добродетели, това не забравяйте.

VIII. Не сте ме познавали, но не сте ме мразели — когато се съберемъ православ. и протестантитѣ — щили сме да се разберемъ. Дано да стане това презъ наше време — та да се убедите, вие, предубеждения, при срѣщата, че азъ лично въобще ние православнитѣ никого не мразимъ — а се молимъ за всички — дори и за тия, които ни мразятъ и ненавиждатъ, както и за соединеніи всѣхъ.

Портнерей П. Икономовъ
гр. Варна

Рецензия

Това е латинска дума. Д-ръ Ст. Младеновъ въ своя „Речникъ на чуждитѣ думи“ (1932 г.), на стр. 452/3, пише: „рецензия — кратка преценка на книжовно произведение, прозаическо или поетическо: лат. re-censio“. Добре казва професорътъ!

Кратка ще бжде и моята рецензия за „Религия“. Но г. Д-ръ Младеновъ не е казалъ (защото не му е мѣстото въ речникъ) какви видове рецензии биватъ. А тѣ биватъ толкова вида, отъ колкото различни гледища „рецензиране“ нѣкое книжовно произведение. Бихъ желалъ да зная, отъ какво гледище желаетъ рецензия на „Религия“ оня, който ми е изпратилъ нѣколко броя отъ този вестникъ! И понеже той нищо не ми е казалъ за ужтване въ „рецензирането“, азъ ще си позволя да дамъ преценка отъ християнско — източно православнo гледище.

И тъй „Религия“ е органъ на своя собственъ директоръ, пасторъ М. Ж. Марковъ, изъ гр. Бургасъ. За този човѣкъ знаемъ, че е изключенъ изъ редовитѣ на протестантитѣ, събрани лѣтосъ на общъ съборъ и че му е „отнѣто правото да пастирствува“. Търямъ между кучици тази фраза, защото тя е празна фраза: Пасторъ М. Ж. Марковъ си е пакъ пасторъ. Запрещението, наложено му отъ събратия му пасто-

ри има толкова сила, колкото би имала и една друга наредба или заповѣдъ, издадена, да речемъ, отъ сжщия г-нъ Марковъ, съ която той би забранилъ на всички останали пастори въ България да пастирствуватъ.

Нѣкаква задължителностъ тия запрещения могатъ да иматъ, но, изглежда, тя не е достатъчно реална. Ако „църквитѣ“, които пастиритѣ представляватъ изъ България бѣха действително църква, тѣ биха могли да издаватъ *действителни наредби*, които църквата (клиръ и миряни) би изпълнила. Но, това сж случайни соборища на хора, случайно прочели Библията. И сега си играятъ на църкви... И... г-нъ Марковъ си пастирствува изъ Бургасъ, печата си „Религия“ и благодушествува.

Изъ броеветѣ, изпратени за „рецензия“ се срѣщатъ статии, антрефилата и пасажи подчертани отъ изпращача съ дебелъ синъ или червенъ моливъ. Ето нѣща изъ подчертанитѣ.

1) Похвала на книгата „на пѣтъ за Дамаскъ“ отъ Св. Соф. Митрополитъ г-нъ, г-нъ Стефанъ. Цитатъ отъ похвалата: „... тая кн. ни открийва „другия“ Митрополитъ Стефанъ, възставащъ въ мощна осанка на единъ тайновидецъ, на единъ посветенъ магъ — владѣещъ ключа и знацитѣ, сѣкашъ, на небето и земята“.

2) Похвала на кн. „Петдесетници“ отъ проф. Д. Дюлгеровъ.

3) Паскави отзиви за личността на наши владци (Еписк. Андрей, Еписк. Софроний).

4) „Красиви“ слова тукъ-таме за Православната църква (напр. бр. 38, стр. 4, кол. 3).

5) Статии отъ православни духовни лица [Иерод. Тулешковъ, Свещ. Н. Василевъ, с. Черна-гора, Чирпанско. (Дали знае тѣхното прѣко начальство, че сътрудничатъ на „Религия“ и какъ то гледа на това?)].

6) Нападки противъ „Зорница“ и други протестантски вестници.

7) Защита на брака, като тайнство, и на Св. Дева Мария.

Уводната статия на бр. 31 пледира за „Свободно федериране на всички духовни сили въ Бургасъ“ (включително израилтяни и мохамедани). Бр. 37 посвещава статия за Съединението на църквитѣ. Бр. 39 пише люти нападки вече срещу протестантизма, като протестантизмътъ... „Протестантизмътъ... се разви едностранчиво безпринципно своеобразно, външно, постно, съвремено, социално, либерално. Изпадна въ противоречие съ себе си. Отиде въ другата крайностъ. Дори почна да се отрича, да се самоизяжда: зачеркваха се цѣли пасажи, кжсаха се страници отъ Библията...“

Това сж дветѣ лица на „Религия“. 1) Предпазливо, внимателно приближаване къмъ православие и 2) грубо, открито, буйно отбѣгване отъ протестанството. Ние православнитѣ чувствуваме две прегради между себе си и протестанството: 1) Изопачаване на истинското, древно Евангелско християнство, което вършатъ протестантитѣ и 2) обстоятелството, че протестантитѣ не сж членове на православната черква. Ако „Религия“ желае да премахне I-та преграда, нека върви по този пѣтъ, който е избрала: да признае, следъ св. Дева Мария, св. предание и иконитѣ, мощитѣ на светилотъ и обрѣнитѣ, св. Литургия, св. миро и вѣрбата (безъ filio que) и останалитѣ 4 тайнства.

Колкото до II-а преграда, следъ като падне I-та, г-нъ Марковъ ще подаде заявление и документи въ св. Синодъ, и вѣрвамъ ще бжде приетъ въ лоното на православие, като завинаги сжсѣ съ „коварнитѣ“ си събратя. А то сега на нищо не прилича: нито съ протестантитѣ — протестантъ, нито съ православнитѣ — православенъ.

Секретаръ за „Хр. Защита“

Станете абонатъ на

в. „Християнска Защита“

СВОВОДНА ТРИБУНА.

Науката безъ религията

Наука! Дума кратка, но съ голѣмо съдържание. Това е свѣтилниятъ лжчъ, който обхваща цѣлата природа, която ни заобикаля и я прави понятна за насъ. Това е факелъ, който освѣтява трънливия пѣтъ на нашия животъ. Чрезъ науката човѣкъ се е научилъ да обработва земята, за да му дава изобиленъ плодъ, съ който плодъ се поддържа човѣшкия животъ. Науката ни е дала срѣдства да развиемо скалитѣ; за да направимъ леснопроходими пѣтищата. Тя ни е научила да топимъ металитѣ, за да си направимъ оржиди и машини, необходими въ всѣкидневнитѣ ни занятия. Чрезъ науката човѣкъ е въпрегналъ парата въ работа, измамилъ е електричеството, които улесняватъ твърде много производството и съобщенията. Чрезъ науката днесъ човѣкътъ се е издигналъ да лети въ небесата, да плува по морскитѣ дълбочини, да говори презъ огромни пространства безъ да си виждатъ лицата. Науката ни е дала знаци, съ които можемъ да изказваме мислитѣ си (четмо и писмо), да изразяваме чувствата си (пѣние и музика). Съ науката човѣкътъ днесъ се мжчи да премине въ тайнитѣ на своята душа, да разключи своето сърдце. Много е дала науката за човѣка и има още много работи да му поднесе за негово очудване.

Но... погледнемъ ли отъ другата страна на листа, ще се потрепсеме отъ ужасната картина, която се рисува пакъ посредствомъ науката.

Ей тамъ заплитилъ се човѣкътъ съ чукъ и клинъ въ ржката, съ диамантъ и перокселинъ въ торбата, отива да разбива скалитѣ, да прави пѣтища, за да минаватъ войскитѣ, които отиватъ да избиватъ себеподобнитѣ. Ще погледнемъ голѣма фабрика, която топли металитѣ, но не да прави оржиди и машини потребни въ производството, а пушки и топове, за да избиватъ тия, които произвеждатъ благата на живота. Пухти парата, движи се черно чудовище и следъ него дълга върволица отъ кола пълни съ човѣшки сжщества, които отиватъ на явна гибелъ. Тракать машинитѣ, изскря се електрическа свѣтлина, но не да освети житейския пѣтъ, а да запали пѣтуващитѣ параходи, пълни съ съестни продукти. Или поставенитѣ взривове на бойната линия, за да унищожаватъ повече човѣшки сжщества. Хвърчатъ балони и аероплани въ небесното пространство, но не за бързо съобщение, а да носятъ запалителни и задушливи газове, да поливатъ села и градове, да унищожаватъ създаденото отъ вѣкове.

Адвокати и сждии, политици и дипломати съ голѣми книги въ ржце, пълни съ закони и канони, съ наука и философия, изучили дълбока психология, но не да намѣрятъ и защитятъ правото и истината. Тѣ съ своята наука изтръгватъ тайнитѣ на човѣшката душа, виждатъ вълненията на неговото сърдце. И като хвърлятъ черно було върху видено и чуто, изкривяватъ правото, изопачаватъ истината; всяватъ раздори между братята, крамоли и скандали между съседитѣ, вражда между народитѣ, войни между държавитѣ. И това е пакъ плодъ на науката. Даже злинитѣ които се нанасятъ на човѣчеството сж много по-голѣми, отколкото добринитѣ. Благата се създаватъ постепенно съ течение на годинитѣ и вѣковетѣ, а злинитѣ се изсипватъ изведнажъ върху човѣка.

Обучае виновна ли е науката за всичко това? Съвсемъ не! Науката е откровение Божие за човѣка, което се дава за улеснение на човѣшкия животъ, за неговото усъвършенствуване. Науката е примамливиятъ гласъ, който вика човѣка да върви напредъ и все напредъ. Тя е слънцето, което осветлява и оживотворява за насъ цѣлата природа.

Но ако слънцето дава само свѣтлина безъ топлина, дали щѣше

да бжде така животворено? Тогава то щѣше да сѣти въ пусто пространство: науката е доказала, че топлината е животворната сила въ природата.

Защо тогава и науката не се облъче въ топлина, която да оживотвори нейнитѣ постижения, та придобитото чрезъ нея да бжде само за благо на човѣка?

А тая топлина за науката може да даде само религията. Тя ще разкрие истинската целъ на науката: да бжде въ услуга на човѣка. Тя ще бжде сиянието, ореола, който ще осветява, както самата наука, така и пѣтътъ, по който тя трѣбва да върви. Религиозното чувство е топлината, животворната сила за дѣлата на човѣка. Религията, особено Християнството, насажда най-висшитѣ добродетели, които осмислятъ човѣшкия животъ.

Евангелието ни учи: „обичай враговетѣ си“. „Обичай ближия си, както самъ себе си“, „Нѣма ни елинь, ни иудей“ всички сме чада Божии“. Следователно, всички имаме право да живѣемъ и се ползуваме отъ благата на живота. „Имайте любовъ помежду си“ казва Христосъ. Ако науката бѣше озарена отъ гая любовъ и се ръководеше отъ Евангелскитѣ истини, не щѣше да има мжки и нещастия въ свѣта. Родителитѣ щѣха да бждатъ добре гледани въ старини; братята ще живѣятъ съ миръ и любовъ помежду си; ще изчезнатъ крамолитѣ между съседитѣ; ще престанатъ умразата и войнитѣ между народитѣ. Миръ! вѣченъ миръ ще зацари на земята!!!

Религиозното чувство е вроденъ въ човѣка, то е неговъ плодъ и кръвъ. Човѣкътъ на науката не бива да затпява това чувство, а трѣбва да го развива и усъвършенствува въ бждащитѣ поколения. Само тогава науката ще постигне своята истинска целъ да бжде въ услуга на човѣка.

с. Злокучентъ

Свещ. А. Миневъ

Отзиви и бележки

Празникътъ за християнизирание младежта въ Варна се отпразднува добре. Редакцията гледа на тоя день като на времененъ опитъ, подготвително стъпало къмъ поширокъ, добре организиранъ и системна работа. И именно като такъвъ тоя день е на мѣстото си. Струва ни се, че това, което би могло да се изчерпи отъ него за тази целъ, бѣ изчерпано и тукъ, както вѣрваме, навсѣкжде. Ние съ благодарностъ подчертаваме тукъ усилията на Св. Митрополия по организиране празника, както и ценното съдействие на училищнитѣ власти, — безъ които енорийското свещенство не би могло да изпълни задачата.

Нѣколко години вече се сѣе семето на Евангелската истина въ крѣхкитѣ младежки души. Макаръ и веднажъ само въ I-а одианата църквата равниза въ училището като учителъ съ свой урокъ. Каквото се посѣе — такава се жъне. Ако вѣрваме, че посѣватъ е билъ добъръ — трѣбва да приемемъ, че той ще даде кълънъ — тъй сжщо добъръ. Т. е. вѣрваме, че е време и тукъ въ Варна, да се организиратъ ученически християнски дружества.

Трудното тукъ е, какъ да се направи подборъ за членове на дружествата. Всичко, което на първо време охотно би се отзовало на по добна покана е вече организирано въ разни родолюбиви организации. Но, почне ли се работата, тя ще поднесе метода. Охотата идва съ яденето.

Въ бждащия брой ще дадемъ темитѣ, развити предъ ученицитѣ, както и по главнитѣ мисли застъпени тукъ въ Варна отъ ораторитѣ.

Упомяватъ се окол. свещенически братаства да представятъ на председателя на Епарх. свещеническо братство *кратки* отчети за начина, по който е отпразднуванъ тоя день отъ околитѣ и за резултатитѣ, които сж добити, за да се обявятъ чрезъ „Хр. Защита“.

Н. Иретовъ

По кой път?

РАЗКАЗЪ

Тъ седѣха въ кабинета на стария професоръ, у когото се събираха всѣка сѣбота, за да поговорятъ за това, което интересуваше всички. — за доброто, за правдата, за смисъла на човѣшкия животъ.

Млади, възрастни, съвсемъ стари, — тѣ съ еднакво увлечение спорѣха високитѣ истини. И макаръ на всички да бѣше ясно, че не отъ думитѣ ще зависи животътъ имъ, който отъ нѣкои бѣше съвсемъ изживянъ, обаче на всички бѣше приятно да се ровятъ до самитѣ дълбочини на тава, какъвъ трѣбва да бѣде най-съвършения човѣкъ, какъ трѣбва да върви той къмъ идеала на живота.

Когато настѣпи мълчание, заговори самъ хазаинътъ — съ тихъ, размѣренъ гласъ:

— Нѣкои отъ насъ казваха, колкото повече се развиватъ човѣшкитѣ знания, трѣбва и не могатъ да не се развиватъ и способитѣ, пѣтищата на нравственото усъвършенстване и че, колкото по-уменъ, по-развитъ бѣде човѣкътъ, толкова по-съвършени ще бѣдатъ и самитѣ му пѣтища, по които той ще върви къмъ доброто. А азъ ще кажа друго: пѣтиятъ на доброто и правдата никога, отъ никакви условия не бива и не може да се измѣня; той е въ движението направо, напредъ, където сърдцето му влѣчъ човѣка.

Сърдцето, и само то трѣбва да ръководи човѣка въ дѣлото на доброто. Колкото и да би кипѣлъ на около животътъ, каквито гласове и да биха се раздвѣляли наоколо, трѣбва всички гласове да се покриватъ отъ гласа на сърдцето, да се прислушватъ въ него. А то винаги и на всички казва: върви направо, не завивай ни на дѣсно, ни на лѣво, избирай винаги само най-правитѣ пѣтища, и ти постепенно ще се приближавашъ къмъ идеала на човѣка...

„Спомнямъ си чуванъ или четенъ отъ мене нѣкъде разказъ за единъ юноша римлянинъ, който цѣлъ билъ обхванатъ отъ търсенето на правдата, на она пѣтъ, който е трѣбвало да го заведе до съвършенство.

„Като излѣзълъ изъ града, той видѣлъ предъ себе си древенъ старецъ. Като го застигналъ, попиталъ го кѣде отива.

— „Направо“, — отговорилъ старецътъ.

— Имашъ ли нѣкоя опредѣлена целъ?“ — попиталъ юношата.

— „Нѣмамъ такава целъ, — отговорилъ старецътъ, — но азъ никога не съмъ се старалъ да вървя по извити, криви пѣтища, и сега, когато залѣзътъ на живота ми е близъкъ, азъ още по-малко искамъ това, и, като отбѣгвамъ кривитѣ пѣтища, вървя по правия. Презъ какви тръни ще ме преведе той, не зная, но до сега правиятъ пѣтъ никога не ме е извеждалъ на лошо“...

„Тогава юношата открилъ на стареца, че и той самъ търси правия пѣтъ. И старецътъ го пошеветвалъ да върви направо. Изгледътъ на стареца тѣй предразполагалъ къмъ довѣрие, че юношата безъ да се убеди съ разума си въ правотата на съвета му, решилъ да го последва.

„Първото нѣщо, което тѣ видѣли на своя пѣтъ, била една горяща кѣща, въ която останали малки деца. Майката не успѣла да ги изведе, и тѣ били обречени на ужасни мъки и неминуема гибелъ. Старецътъ, въпреки годинитѣ си, се хвърлилъ стремително въ огъня, за да спаси дечицата. И юношата, почти несъзнателно, последвалъ примѣра му, и заедно тѣ сполучили да направятъ добро дѣло.

„Тѣ продължили по-нататкъ, и не по гладъкъ пѣтъ, а оставяйки работнитѣ пѣтища, презъ гори и планини. Въ гората попаднали на ограбенъ отъ разбойници, пребитъ и оставенъ търговецъ, когото тѣ донесли до най-близката страногриемница. Въ планинитѣ срѣщнали свачаръ, изгубилъ овцитѣ си. Нему

тѣ помогнали да намѣри стадото си.

„Когато тѣ заедно извършили много много добри дѣла, като вървѣли по правия пѣтъ, старецътъ казалъ на юношата:

— „Сега ти виде, какво можешъ да направишъ, като вървишъ винаги по правия пѣтъ. Ако ние бихме вървѣли по отжпканитѣ пѣтища, не бихме видѣли всичко онова зло, което срѣцнахме, и не бихме могли да се притечемъ на помощъ на всички тия страдащи. Който върви по правия пѣтъ, вижда онова, което не виждатъ вървѣщитѣ по отжпканитѣ пѣтища...“

„Като казалъ това, старецътъ изведнажъ се изгубилъ отъ очи. А юношата отъ тогава винаги вървѣлъ въ живота си по правия пѣтъ, следвалъ указанията и гласа само на своето сърдце и съвѣсть, — и билъ винаги щастливъ“...

Стариятъ професоръ млъкна, и, както винаги следъ неговитѣ думи, всички присѣтстваващи дълго седѣха тихо замислени.

Наруши мълчанието докторътъ, който винаги намираше да каже нѣщо.

— Вашиятъ разказъ, Антонъ Василевичъ, — каза той, като се обърна къмъ стария професоръ, — ми напомни една легенда. Ако позволите, господа, ще я разкажа на крако...

И когато всички се съгласиха, той започна:

— Въ древностъ на единъ царъ, чиято страна била разположена край море и била покрита съ хвойнова гора, всичкитѣ му четворица синаве били пленени отъ неприятелъ. Като пленили царскитѣ синаве, превързали очитѣ имъ и отдѣлно отъ другитѣ пленници ги изпратили заедно съ нагребената плячка въ страната на победителитѣ. Но тѣй се случило, че на третия день разбойници нападнали кервана, който водѣлъ плененитѣ князе. Разбойницитѣ ограбили плячката, избии тѣлохранителитѣ, а князетѣ освободили, като узнали кои сж, отъ признателностъ къмъ баща имъ, който нѣкога билъ помилвалъ тия разбойници.

„Но сега положението на князетѣ освободени, съ развързани очи, било още по-лошо: тѣ се намидали всрѣдъ голѣма гора и съвсемъ не знаяли на кѣде да тръгнатъ, за да се върнатъ у дома си. А между това, оставенитѣ имъ отъ разбойницитѣ запаси били много малко.

„Започнали да се съвещаватъ, и пръвъ се обадилъ най-младиятъ князь. Той казалъ, че царството на баща имъ е тамъ, дето всѣка заранъ лъчезарното слънце изгрѣва, — и предложилъ да вързятъ право на изтокъ, безъ да се отбиватъ нито крачка отъ пѣтя, който слънцето показва.

„Вториятъ казалъ, че гората на тѣхната страна е хвойна и трѣбва да вървятъ на дѣсно отъ пѣтя на слънцето, тѣй като хвойната расте на дѣсната страна отъ сегашното имъ мѣсто, а наоколо имъ има други породи.

„Третиятъ казалъ, че тѣхната страна е край морето и затова трѣбва да вървятъ налѣво, тѣй като отъ тамъ иде соленото дихание на морето.

„Най-после, четвъртиятъ, най-възрастниятъ казалъ, че най-младиятъ имъ братъ е правъ, — тѣхната страна, наистина се намира по пѣтя на слънцето, но въ онова направление — къмъ слънцето — нѣма нито хвойна, нито море, а всичко това го има въ противоположна посока, и за това трѣбва, като следватъ пѣтя на слънцето, да вървятъ не къмъ него, а отъ него на западъ...“

„Никой не искалъ да приеме доводитѣ на другитѣ, и братята се разотиили всѣкой на своя страна.

Следъ нѣколко дни, почти умиращъ, най-младиятъ братъ, който презъ всичкото време строго следвалъ правия пѣтъ, видѣлъ стенитъ на родния си градъ... Когато баща

му го прегърналъ и той му разказалъ за всичко случило се, — веднага били изпратени хора да търсятъ царскитѣ синаве...

„И следъ нѣколко време намѣрили труповетѣ и на тримата лежащи съ лице къмъ слънцето и на строго правия пѣтъ къмъ него...“

„Очевидно, изгубили въра въ своитѣ прежни пѣтища, тѣ въ последнитѣ минути на живота си познали истинския пѣтъ и тръгнали по него, — но било вече късно“... Докторътъ млъкна; мълчеше професорътъ; мълчаха и другитѣ, — надъ всички царуваше тиха замисленостъ...

Прев. свещ. Ст. п. Ю.

Въпроси и отговори

Въпросъ. Стари, почетни протестанти разправятъ, че г. Павелъ Мишковъ при преминаването си отъ една „църква“ къмъ друга, между другитѣ митарства, трѣбвало да изпита върху кожата си и „покръстване“. Отъ какъвъ характеръ сж били мотивитѣ за „покръстването“ му, не се интересуваме. Желаетъ да знаемъ:

1) Какъ г. П. Мишковъ се е увѣрилъ, че първото му кръщение е било недействително?

2) Християнинъ ли е билъ той между 1-то и 2-то си кръщение?

3) Ако не е билъ, — действително ли сж (отъ църковно и отъ гражданско юридическо гледище, като задължителни актове) бичанията и кръщенията, които г. П. Мишковъ е извършилъ въ България преди 2-го си кръщение.

Варненецъ

Отговоръ. Запитанието неправилно задава първиятъ си въпросъ, следъ като заявява, че „не се интересува, какви сж били мотивитѣ за покръстването“ на г. П. Мишковъ. Затуй и ние ще отговоримъ на тоя въпросъ, ако ще би единствениятъ мотивъ, да е само здравината на кожата му поасяща безброй кръщения...

2) Вториятъ въпросъ безрезервно може да се отговори тѣй:

Протестантизмътъ (отъ всички видове) признава едно кръщение, а не безбройни. Кръщенията, които и у насъ се счита за единственъ актъ който очисти грехове и ствара рѣка къмъ Царството Божие. Безъ него нѣма спасение. Отъ С. Писание знаемъ, че покръстването винаги се кръщавало. Ето защо можемъ само да се съмняваме въ това били ли е г. Мишковъ християнинъ преди 1-то си кръщение.

3) Но въ никакъ случай не можемъ да се съмняваме, че отъ гледището кое да Мишковъ днесъ отрича, той отрича бившата си вѣра и всичкитѣ си минли деяния като последъ на религиозна заблуда отъ която той своевременно се отрече. Колкото се отнася работата до гражданската задължителностъ на актоветѣ, които той като служебно лице и представителъ на вѣра, стечена днесъ отъ не о, е извършилъ, у насъ минава всичко. Знае се „широтата“ на нашето разбирание за църкна свобода. Ако се появи „религия на дѣвота“ и дѣдентъ господинъ, се покръсти утре въ тази религия, ние и него вѣтъ „актове на женитба“ ще приемемъ за юридически задължителни

Хроника

Негово Високосвещенство Митрополитъ г. г. Симеонъ се чувствува вече напълно здравъ и започна да работи. Оздравяването на Дѣло Симеона радва всички!

На 19, тогъ Засл. Професоръ отъ нашия Босословски факултетъ г. Дръ Николай Н. Глубоковский навършва 70 годишната си възраст. По тоя случай отъ сърдце поздравяваме мастития и съ мирова известностъ ученъ-богословъ и му желаемъ здраве и дълголетствие за преуспѣването на православната богословска наука и за доброто на Богословския ни факултетъ.

По случай празника на християнската младежъ, варненскитѣ енорийски свещеници, подпомогнати отъ г. учителитѣ, изнесоха похвална религиозно-просвѣтна работа всрѣдъ учащитѣ се въ гр. Варна. Бележки за празника даваме на друго мѣсто въ настоящия брой.

Въ редакцията се получи първия брой на в. „Вѣра и животъ“ — издание на св. Доростоло-Червенска Митрополия. Вестникътъ е съ хубавъ и подбранъ материалъ. „Християнска защита“ сърдечно поздравява новия си събратъ.

На 24, ноември, по случай патронниятъ празникъ на благовъпросвѣт. братство „Св. влм. Мина“ при Варненската Сѣборна църква „Усп. Пр. Богородици“ се отслужи въ сжщата църква св. Литургия и молебень отъ Негово Преосвещенство св. Великия Епископъ г. Ан-

дрей въ съслужение съ нѣколко свещеници. На края на службата Негово Преосвещенство каза хубаво слово за значението на празника и поздрави членоветѣ на братството, като имъ пожела ползотворна дейностъ въ полета на благотворително и просвѣтно дѣло.

Господинъ Атанасъ Попхристовъ, секретаръ на св. Варненската и Преславска Митрополия, се сгоди съ г-ца Дина М. Бачовска. Честито!

РЕДАКЦИЯТА моли всички неиздѣлжители се абонати за тази, както и за миналата годишнина, да се издѣлжатъ съ абонамента си, за да не се затруднява излизането на вестника.

КНИЖНИНА

Получени сж последнитѣ бройове на: в. „Пастирско дѣло“, органъ на сѣюза на свещеническитѣ братства въ България, в. „Вѣра и Животъ“, издание на св. Доростоло Червенска Митрополия, в. „Духовна нива“, издание на св. Пловдивска Митрополия, в. „Инвалидъ“, органъ на сѣюза на пострадалитѣ отъ войнитѣ въ България, в. „Просвѣта“ — Попово, в. „Православна дума“, издание на прав. христ. братство „Св. Богородица“ гр. Е. Джумая, в. „Тракийецъ“ Ямболъ, в. „Религия“ — гр. Бургасъ, сп. „Детски миръ“ — София, ул. „Ив. Вазовъ“ № 40, сп. „Духовно слово“ София.

Наша поща

Свещен. Ди. — „П. Дѣл“ излиза по решение на комитетъ отъ 30 делегати. „Хр. Защита“ излиза по решение на 15 делегати отъ Епархията ни. Кой е по казиченъ или по демократиченъ? Кой остави насъ и се прехвърли въ София, даващъ поводъ да се мисли, че си повечъ демократъ. Да не си сръшилъ? Сега на мода е фашизмътъ.

Контролната комисия на Варненското околийско свещеническо братство се поканва да се яви въ Варна на 26 декември, т. е., за да направятъ анализъ на братствената работа.

Г-жа Еват. Дръ Пазанотова — Е. Джумая е събрала абонамента на вестника отъ следнитѣ лица:

- 1) Донка Р. Олчрова, Е. Джумая, год. I 20 лв.
- 2) Михаилъ Армовъ, Е. Джумая, год. I 20 лв.
- 3) Иср. Ив. Стойкова Е. Джумая, год. I 20 лв.
- 4) Стефанъ Янковъ, Е. Джумая, год. I 20 лв.
- 5) Н. Б. Колева, Е. Джумая, год. I 20 лв.
- 6) Люба Ив. Аб. Маркова, Ески Джумая, год. I 20 лв.
- 7) Ст. Касжрова, Е. Джумая, год. I 20 лв.
- 8) Тошевъ (Б. Н. Б.), Е. Джумая, год. II 20 лв.
- 9) Кича Стефанова, Е. Джумая, год. I 20 лв.
- Свещен. Стеф. Илиевъ — с. Здравецъ, Е. Джумайско, — посочватъ шестъ адреса. А другитѣ 4 броя кому да изпрашаме? Църковнитѣ библиотеки нѣма ли да го получаватъ? Поатихме и на тѣхъ.

Получиха се следнитѣ суми за вестника ни отъ:

30. — Ст. Коларовъ, Ев. Вучева Варна, г. д. I кв. № 30 по 20 лв 40 лв.
31. — Проф. Н. Н. Гл. — София, кв. № 31 5 лв.
32. — Марияна Апостолова, Варна, год. II кв. № 32 20 лв.
33. — Добримиръ Христовъ, Варна, год. I кв. № 33 20 лв.
34. — Г. Ил. Птевъ, Варна, год. II, кв. № 34 20 лв.
35. — Прот. Д. п. Савонъ, с. Козлуджа, Варненско, год. I кв. № 35 100 лв.
36. — Свещен. К. Трайчевъ, гари Каспичанъ год. I кв. № 36 360 лв.
37. — Срещу обща квитанция № 37 отъ 11 XII 1933 г. постѣпи абонамента за год. I на вестника отъ следнитѣ абонати изъ гр. Варна:

Дим. Радевъ, ул. Воденска, 16; Георги Еневъ, 6 септември; З. Василь Поповъ, Сливница 4; Ив. Блъсковъ, бул. Фердинандъ; Дръ Б. Божковъ, Нишъ 6; Стефанъ Золасъ, бул. Фердинандъ, 133; Дръ Г. Савонъ, Воденска; Петъръ Блъбеновъ, Регентска 16; Катина Кучова, бул. Фердинандъ; архит. Богдановъ, Одринска; М. Мусубейлиевъ, Кераджа; Спасъ Спасовъ, 6 септември 41; Д. Дренска, 6 септември; Ив. Кировъ, 6 септември, 58; П. Бъкловъ, бул. Сливница 13; Стелянъ Жековъ, 6 септември 42; Ил. Петрушъ, Раковска 20; Добри Христовъ; Т. Теневъ, 6 септември 35.

Платете си абонамента!